

věti a jeho dědická přihláška byla dne 21. prosince 1935 pravoplatně přijata na soud. Návrhu tohoto dědice na přenechání správy a obstarávání pozůstalosti však nebylo dosud vyhověno, takže přihlásivší se dědic doposud nemá možnosti správu vykonávat. Podle § 283 obč. zák. zaniká opatrovnictví teprve tehdy, když se skončí věci (záležitosti) opatrovníkovi svěřené, nebo když zaniknou důvody, pro které nemohl chránělec své záležitosti obstarávat. Ježto úřad opatrovníka pozůstalosti, jak shora dolíčeno, zahrnuje v sobě nejen oprávnění zastupovati pozůstalost, nýbrž i výkon její správy, přihlásivšímu se dědici však v tomto případě správa pozůstalosti však ještě nebyla přenechána, neodpadl zde doposud důvod, pro který opatrovník byl zřízen a nelze ani tvrditi, že věc (záležitost) jemu svěřená byla už skončena. Jeho úřad tudíž nezankl tím, že dědická přihláška Bedřicha H. byla přijata na soud, bylo-li mu zároveň přenechání správy odepřeno. Správnosti tohoto výkladu nasvědčuje také ustanovení § 129, poslední věta nesp. pat., podle něhož takový opatrovník pozůstalosti potřebuje k určitým krokům schválení pozůstalostního soudu, který před jeho udělením podle toho, jak jest věc důležitá, vyslechně přihlásivší se dědice nebo jinak zúčastněné; z toho však vyplývá, že zákon sám má na mysli případy, v nichž opatrovník pozůstalosti vykonává svůj úřad dále, ačkoli se dědic již k pozůstalosti přihlásil, takže jest míti za to, že pouhým přijetím dědické přihlášky na soud nezankl úřad opatrovníka pozůstalosti. Soud první stolice nesměl proto opatrovníka pozůstalosti s ohledem na tuto dědickou přihlášku zprostiti jeho funkce a pokud se tak stalo s ohledem na jeho ustanovení podle § 812 obč. zák., zahrnující v sobě také správu pozůstalostního jmění podrobeného oddělení, měl rekursní soud jeho zproštění zrušiti, jakmile k rekursu Augusty H., Anny W. a Bedřicha H. zrušil zároveň napadené rozhodnutí prvního soudu o navrženém oddělení pozůstalosti podle § 812 obč. zák. Potvrdil-li však rekursní soud toto usnesení prvního soudu, jest jeho rozhodnutí nezákonné ve smyslu § 46, odst. 2 nesp. ř. a čl. V č. 1 zákona č. 251/34 Sb. z. a n., pročež slušelo usnesení nižších stolic zrušiti.

Čís. 15548.

Nezbytným předpokladem předkupního práva podle § 11, odst. 4 zák. ze dne 7. srpna 1908 č. 68 z. z. pro Čechy jest, že tu jsou spoludědici.

(Rozh. ze dne 29. října 1936, R I 1205/36.)

Rekursní soud vyloučil z odevzdací listiny výrok pozůstalostního soudu z moci úřední učiněný, že podle § 11, odst. 4 zák. ze dne 7. srpna 1908 č. 68 z. z. pro Čechy »přísluší spoludědicům, a to v pořadí, v jakém jsou podle zákona povoláni k nástupnictví, po dobu 10 let od zůstavitelova úmrtí předkupní právo ke statku nebo jednotlivým jeho částem«, zrušiv zároveň nařízení poznámky této povin-

nosti, ježto prý zákon neobsahuje ustanovení, že toto obmezení disposičního práva přejímatelova nutno z úřadu pojmouti do odevzdací listiny a v pozůstalostním řízení nedošlo o tom k dohodě účastníků, naopak testamentární dědička odepřela k tomu svůj souhlas.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu zůstavitelových dětí (nepominutelných dědiců) Josefa S-a a Anny S-ové.

Důvody:

Obmezení disposičního práva podle § 11, odst. 4 cit. zem. zák. nepředpokládá dohodu dědiců, naopak vyvěrá toto předkupní právo spoludědiců již ze zákona samého, takže jim přísluší, dokud se ho účinně nevzdali anebo zákonná lhůta pro ně stanovená nevypršela. Správně předpisuje proto i nařízení min. sprav. ze dne 28. února 1909 č. 3 m. v. (§ 15), aby toto předkupní právo bylo zjištěno v odevzdací listině, aby bylo zabezpečeno, že bude zároveň zapsáno do knih se zápisem vlastnického práva pro přejímatele statku. Přesto však nelze dovolacímu rekursu přiznat oprávnění. Jak ze znění předpisu § 11, odst. 4 cit. zem. zák. jasně vyplývá, jest nezbytným předpokladem uvedeného předkupního práva, že tu jsou vskutku spoludědici. Tomuto požadavku však není v projednávaném případě zadosti učiněno. Přejímatelkou jest pozůstalá vdova, jež se bezpodmínečně ze závěti přihlásila za dědičku. Ze zůstavitelových zletilých dětí však přihlásil se pouze jeden ze synů podmínečně za dědice ze zákona, ale jeho dědická přihláška byla pravoplatně odmítnuta. Dcery prohlásily, že se závětí nepokládají zkrácenými a jedná se proto pouze o povinné díly dalších dětí jako nepominutelných dědiců. Jako takové však nejsou spoludědici testamentární dědičky, nýbrž podobně jako odkazovníci pouze věřiteli pozůstalosti (rozh. č. 10755 Sb. n. s.). Není-li tu však spoludědiců, nelze použít ani ustanovení § 11, odst. 4 cit. zem. zák. Výrok rekursního soudu odpovídá tudíž ve věci samé zákonu.

Čís. 15549.

K výkladu vládního nařízení č. 250/35 Sb. z. a n.

Jaký vliv mají dlužnické úlevy podle uvedeného vládního nařízení na spory o pohledávkách podléhajících tomuto nařízení.

Poměr § 406 c. ř. s. k §§ 13 a 21 vládního nař. č. 250/35 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. října 1936, Rv I 2273/36.)

V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uvedl žalovaný mimo jiné, že jest zemědělcem, dovolává se ochrany vládního nařízení č. 250/35 Sb. z. a n. První soud zrušil směnečný platební příkaz. Odvolací soud ponechal jej v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání uvedl v otázce, o níž tu jde, v